

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Søren Mathiesens regnebog

Citation: Hjortø, Knud: "Indensogns og udensogns", i Hjortø, Knud: *Indensogns og udensogns*, 1919, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_09-shoot-idm140475463025200/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Indensogns og udensogns

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

stian kunde vel ingenting, selv om han sommetider ikke kunde lade være at prale. Ellers var han vel nok den pæneste karl, Ane Sofie havde set, så det var harmeligt, at han skulde have den fejl med at regne.

Da Kristian og Ane Sofie gik bagefter de andre hjem til middag, begyndte hun igen at snakke om hus, og han var mere medgørlig, end han plejede. Men bedst som de var igang med det eneste regnestykke, hun brød sig om, sae Kristian meget uventet: Det var det, jeg før sae til Anders: der står det samme i alle regnebøger.

Hun svarede uvilligt: Så er det godt, du kan dem allesammen; så kan du altså'n lære mer.

Ingen mennesker har lov til at sige, at han'n kan lære mer, svarede Kristian i sindsbevægelse.

Ane Sofie snakkede godt for ham om grise og høns og måske en ko, og han lod sig berolige. De kom hjem til middagsmaden i god fortsåelse.

Da Ane Sofie om aftenen kom ud fra køkkenet, hvor hun var færdig med indearbejdet, hørte hun skænderi i karlekammeret; det var Anders, der brugte mund, mens Lars grinede. Ane Sofie hørte også sit eget navn blive nævnt. Lars kom frem i døren, og hun så ham opfange en lussing på halvvejen og holde Anders om håndledet. Men så snart Lars opdagede Ane Sofie, tog han fat i Anders og kom slæbende med ham som en stædig tyrekalv: Nu må du hellere tage dig af ham, sae han --- jeg ka'n styre ham.

Anders stod med truttende mund og var meget rød i hovedet, men pludselig revnede hans ansigt i et stort grin: Ja, de havde prøvet kræfter; Lars var nær ved at være den stærkeste.